

R O M A N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.2760

Dosar nr. 2124/117/2008

Ședința publică de la 26 mai 2010

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- Magistrat asistent

S-au luat în examinare recursurile declarate de S.C. .X. .X. S.R.L. .X. și de Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor prin Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului .X. împotriva sentinței civile nr. 562 din 9 noiembrie 2009 a Curții de Apel .X. - Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat recurenta-reclamantă S.C. .X. .X. S.R.L. .X. reprezentată de avocatul X și recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor prin consilierul juridic X, lipsind Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului .X..

Procedura completă.

Nemaifiind alte cereri de formulat și nici probe de administrat, Înalta Curte a arătat cuvântul părților cu privire la recursurile formulate .

Recurenta - reclamantă S.C. .X. .X. S.R.L. .X., prin apărător, a susținut recursul declarat, solicitând admiterea acestuia și modificarea în parte a sentinței atacate, în sensul admiterii în parte a acțiunii și anulării în parte a deciziei nr. 339/29 noiembrie 2007, cu privire la suma de .X. lei.

Referitor la recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, avocatul X a pus concluzii de respingere a acestuia ca nefondat.

Recurenta - pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, prin consilier juridic a susținut recursul declarat, solicitând admiterea acestuia, astfel cum a fost formulat.

Referitor la recursul declarat de reclamantă S.C. .X. .X. S.R.L. .X. a pus concluzii de respingere a acestuia.

C U R T E A

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la 23 mai 2008 la Tribunalul .X., reclamanta S.C. „.X. .X.” S.R.L. .X. a solicitat anularea în parte a deciziei nr. 339/29

noiembrie 2007 emisă de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și anularea deciziei de impunere nr. X/21 noiembrie 2006 pentru suma de .X. lei, reprezentând impozit pe profit, majorări și penalități de întârziere aferente impozitului pe profit și pentru suma de .X. lei, reprezentând majorări și penalități de întârziere aferente impozitului pe profit pentru perioada 2000-2001.

În motivarea acțiunii, reclamanta a susținut că în mod nelegal pârâta i-a respins contestația pentru debitul în sumă de .X. lei, pentru că verificarea s-a făcut cu nerespectarea dispozițiilor art. 89 alin. 1 și alin. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, privind termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale, precum și cu interpretarea eronată a legii sau omisiunea unor prevederi legale referitoare la calculul impozitului pe profit și al impozitului pe veniturile realizate de persoane juridice nerezidente.

Prin sentința civilă nr. 1236/27 iunie 2008 Tribunalul .X. - Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de apel .X., cu motivarea că reclamanta a contestat o decizie emisă de o autoritate publică centrală, astfel că sunt aplicabile normele de competență materială prevăzute de art. 10 din Legea nr. 554/2004.

Curtea de Apel .X. - Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a pronunțat sentința civilă nr. 562/9 noiembrie 2009, prin care a admis în parte acțiunea, a anulat parțial decizia nr. 339/29 noiembrie 2007 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală, a constatat că reclamanta a achitat suma de .X. lei și a obligat pârâta să plătească reclamantei cheltuieli de judecată în sumă de .X. lei.

Instanța de fond a reținut că, din debitul în sumă de .X. lei, reclamanta a achitat suma de .X. lei, din care .X. lei prin compensare și .X. lei prin decontări bancare, iar aceste sume nu au fost evidențiate în raportul de inspecție fiscală, astfel cum rezultă din concluziile expertizei contabile efectuate în cauză.

Pentru celelalte sume, instanța de fond a respins apărările formulate de reclamantă, reținând că a fost respectat termenul legal de stabilire a obligațiilor fiscale, că reclamanta nu a dovedit îndeplinirea condițiilor legale pentru aplicarea facilităților prevăzute de Legea nr. 189/2001, de Legea nr. 414/2002 și de art. 24 alin. 12 din Legea nr. 571/2003 și nici nu a respectat dispozițiile Legii nr. 82/1991 și ale Hotărârii Guvernului nr. 704/1993 pentru stabilirea diferențelor de curs valutar.

Împotriva acestei sentințe, au declarat recurs ambele părți, solicitând casarea în parte a hotărârii atacate, ca nelegală și netemeinică.

Recurenta reclamantă S.C. „.X. .X.” S.R.L. .X. a criticat hotărârea instanței de fond pentru interpretarea greșită dată dispozițiilor art. 98 alin. 3 și art. 101 alin. 2 lit. a din Codul de procedură fiscală, conform căroră

inspecția fiscală se efectuează asupra creanțelor născute în ultimii trei ani fiscali pentru care există obligația depunerii declarațiilor fiscale și perioada de inspecție fiscală nu poate fi extinsă fără emiterea unui aviz întemeiat juridic.

În cauză, s-a susținut că nu au fost respectate aceste dispoziții legale și în consecință, au fost greșit menținute decizia de impunere nr. .X./21 noiembrie 2006 și decizia nr. 339/29 noiembrie 2007 a Direcției generale de soluționare a contestațiilor pentru diferența de obligații fiscale în sumă de X.

Recurenta a învederat că se impunea anularea celor două acte administrativ fiscale pentru întregul debit în sumă de .X. lei.

Recurenta Agenția Națională de Administrare Fiscală a criticat hotărârea instanței de fond în baza dispozițiilor art. 304 pct. 5 și pct. 9 Cod procedură civilă.

Recurenta-pârâtă a susținut că litigiul a fost greșit soluționat fără citarea în cauză a Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului .X., în calitate de autoritate emitentă a deciziei de impunere contestată și că, instanța de fond s-a pronunțat greșit cu privire la achitarea parțială a obligațiilor fiscale suplimentare, ceea ce vizează executarea și nu legalitatea actelor deduse judecății.

Pe fondul pricinii, s-a arătat că hotărârea atacată s-a întemeiat greșit pe concluziile expertizei contabile și a admis în parte acțiunea, deși conform evidențelor fiscale, în contul sumei de .X. lei, reclamanta a plătit numai suma de .X. lei și nu suma de .X. lei.

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport și de dispozițiile art. 304 și art. 304/1 Cod procedură civilă, Înalta Curte va admite recursurile declarate de ambele părți pentru următoarele considerente:

Cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta S.C. „.X. .X.” S.R.L. .X. are ca obiect și anularea deciziei de impunere nr. .X./21 noiembrie 2006 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului .X. – Activitatea de control fiscal.

Această autoritate publică, în calitate de emitentă a actului administrativ-fiscal contestat nu a fost citată în cauză și litigiul a fost greșit soluționat numai în contradictoriu cu Agenția Națională de Administrare Fiscală , care s-a pronunțat asupra contestației formulate de reclamantă împotriva deciziei de impunere.

Cadrul procesual al pricinii nu a fost corect stabilit de instanța de fond nici în raport de cuantumul obligațiilor fiscale contestate.

Astfel, se reține că atât prin notele scrise depuse la instanța de fond, cât și în recurs, recurenta-reclamantă a precizat că solicită anularea deciziei de impunere nr. .X./21 noiembrie 2006 și a deciziei nr. 339/29 noiembrie 2007 pentru suma de .X. lei.

În atare situație, instanța de fond avea obligația să verifice dacă a fost corect sesizată în funcție de obiectul cererii de chemare în judecată, față de normele de competență materială prevăzute de art. 10 alin. 1 din Legea nr.

554/2004 pentru litigiile în care se contestă legalitatea actelor referitoare la taxe și impozite, contribuții, datorii vamale și accesorii ale acestora.

De asemenea, obiectul pricinii nu a fost analizat de instanța de fond, care s-a pronunțat în mod greșit asupra achitării parțiale a debitului contestat, fără a examina legalitatea actelor administrativ fiscale deduse judecății. Plățile efectuate de societatea reclamantă în contul debitului stabilit prin decizia de impunere nr. .X./21 noiembrie 2006 prezintă relevanță pentru executarea actului respectiv și nu pentru legalitatea acestuia, cum eronat s-a considerat în hotărârea atacată.

Față de considerentele care au fost expuse, în baza dispozițiilor art. 313 Cod procedură civilă și art. 20 alin. 3 din Legea nr. 554/2004, Înalta Curte va admite recursurile, va casa hotărârea atacată și va dispune trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursurile declarate de S.C. „X. .X.” S.R.L. .X. și de Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor prin mandatarul său Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului .X. împotriva sentinței civile nr. X din 9 noiembrie 2009 a Curții de Apel .X. - Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată și trimite cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 26 mai 2010.

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X